

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci **žalobce: K. P.**, zastoupeného Mgr. Martinem Kainem, advokátem se sídlem Nádražní 58/110, Praha - Smíchov, adresa pro doručování: Dlouhá 141, Příbram II, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2009, č. j. 958/2009-160-SPR/3, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2010, č. j. 1 A 7/2010 - 54, o přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2010, č. j. 958/2009-160-SPR/3. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, ze dne 17. 4. 2009, č. j. MHMP 346517/2009/Syř, jímž byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Stěžovatel současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že vzhledem ke své současné profesi je závislý na používání osobního vozidla a uhrazením částky 35 000 Kč dojde k zásadnímu zásahu do jeho majetkové sféry.

Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný

účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze návrhu přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na svoji judikaturu, dle které neurčitý pojem „nenahraditelná újma“ definuje jako výjimečný a závažný stav, který nelze již v dalším běhu času nijak odčinit, případně pouze s vynaložením neúměrných nákladů či úsilí (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, dostupné na www.nssoud.cz). Důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Je proto logické, že v řízení o přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Soud posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti sám dovozovat.

Podmínkou přiznání odkladného účinku je dle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. prvotně věrohodné tvrzení stěžovatele, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nenahraditelnou újmu. Teprve po naplnění této podmínky soud přistoupí k posouzení, zda se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není-li v rozporu s veřejným zájmem.

V projednávané věci stěžovatel uvedl, že realizace v rozhodnutí uložených sankcí mu jednak zabránil v tom, aby mohl v souladu se svým řidičským oprávněním užívat motorová vozidla a jimi se pohybovat po pozemních komunikacích, jednak uhrazením pokuty ve výši 35 000 Kč dojde k zásadnímu zásahu do jeho majetkové sféry. To vše přesto, že k tomuto postupu nebyly dle jeho názoru splněny zákonem vyžadované předpoklady a že dosavadní postup správních orgánů ve věci nelze považovat za správný a v souladu se zákonem.

Shora uvedená tvrzení stěžovatele však sama o sobě nejsou způsobilá vznik nenahraditelné újmy prokázat. Je nepochybné, že úhrada pokuty ve výši 35 000 Kč se vždy určitým způsobem dotkne majetkové sféry stěžovatele, což vyplývá ze samotné podstaty ukládání pokut jakožto peněžitých sankcí a ze samotného smyslu a účelu správního trestání. To však samo o sobě ještě neosvědčuje vznik či hrozbu vzniku nenahraditelné újmy na straně stěžovatele a stěžovatel neuvádí ke svému tvrzení žádné podrobnosti (tj. jakým způsobem se projeví uhrazení předmětné částky v jeho sféře práv a zájmů, atd.). Obdobně zákaz řízení motorových vozidel je sankcí uloženou napadeným správním rozhodnutím, jejíž realizace ovšem ještě nijak neosvědčuje vznik nenahraditelné újmy. Stěžovatel nadto v této souvislosti ve svém návrhu neuvádí, jaká je jeho profese a jakým způsobem je závislý na používání osobního vozidla, tj. neposkytuje soudu žádná konkrétní a ničím doložená tvrzení, z nichž by bylo možno hrozbu nenahraditelné újmy dovodit.

Pokud stěžovatel v návrhu namítá, že dosavadní postup správních orgánů ve věci lze považovat za nesprávný a nezákonný a že k vydání rozhodnutí nebyly splněny zákonem stanovené předpoklady, pak je nutno konstatovat, že hodnocení správnosti a zákonnosti postupu správních orgánů spadá až do fáze meritorního přezkumu kasační stížností napadeného rozhodnutí a soud se k němu vyjádří až při posuzování věci samé. Tvrzení stěžovatele o nesprávnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže založit důvod pro přiznání odkladného účinku, neboť tím by soud předjímal své rozhodnutí v meritu věci.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel svou obavu z hrozí nenahraditelné újmy ničím nedoložil a své tvrzení nepodepřel žádnými konkrétními a přesvědčivými argumenty. Právě vzhledem k tomu, že kasační stížnost není odkladným účinkem vybavena *ex lege* a Nejvyšší správní soud jej může přiznat pouze na návrh a ve výjimečných případech, je nutno, aby žádost o přiznání odkladného účinku byla řádně odůvodněna. Má-li být tato žádost úspěšná, musí stěžovatel vždy konkrétně svými dostatečně věrohodnými a přesvědčivými tvrzeními obsahově naplnit právní pojem hrozby nenahraditelné újmy. Přitom důvody možného vzniku takové újmy jsou vždy závislé na skutkových okolnostech posuzovaného případu a v těchto intencích je také soud povinen je posoudit. Tomuto požadavku však stěžovatel ve svém návrhu nedostál.

Na základě výše uvedených úvah tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Proto Nejvyšší správní soud jeho návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu